

## Arrest

nr. 194 934 van 13 november 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN  
Hulsbergweg 7/A  
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mardan, in de Khyber-Pakhtunkhwa provincie, waar u uw hele leven gewoond hebt. U liep school zowel in het gewone onderwijs als in een madrassah, maar uw vader wou dat u uw normale studies zou stopzetten om volledig te focussen op het religieuze onderwijs. Buiten zijn medeweten om deed u echter op eigen houtje mee aan twee examens van het lokale college.*

*Op een dag werd u bedwelmd en ontvoerd door onbekenden, die later taliban bleken te zijn, en die u een maand lang vasthielden in een madrassah op een onbekende plaats. Na deze maand wouden ze u*

naar een andere madrassah overplaatsen, maar ze lieten u eerst uw familie bezoeken voor een dag. U maakte van de gelegenheid gebruik om naar uw oom in een nabijgelegen dorp te vluchten. Deze plande daarop uw vertrek uit Pakistan. U kreeg later te horen dat uw vader achter uw ontvoering zat, om u een lesje te leren, maar dat hij op zijn beurt ontvoerd werd toen u ontsnapte. Hij kwam ondertussen terug vrij, maar uw broer, die wel interesse had in religieuze studies, zou nu verdwenen zijn.

U verliet Pakistan eind 2013 met uw eigen paspoort en een visum voor Iran. U reisde verder naar Turkije, waar u ongeveer twee jaar lang illegaal verbleef omdat u zonder geld zat. Toen u genoeg geld gespaard had, betaalde u een smokkelaar om u naar Bulgarije te brengen, maar u belandde in Griekenland, van waaruit u verder reisde naar België.

U kwam aan in België op 30 november 2015 en vroeg hier asiel aan op 8 december 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw paspoort en kopieën van een aantal schoolcertificaten voor.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omdat u vreest dat de Pakistaanse taliban, op aangeven van uw vader, u zouden vermoorden naar aanleiding van uw ontsnapping (CGVS p. 19). U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

**Ten eerste** dient te worden vastgesteld dat u een totaal ongeloofwaardig beeld schetst van de door u voorgehouden ontvoering. U zou zijn ontvoerd nadat een aantal mannen iets op uw mond of gezicht deden, waarna u het bewustzijn verloor (CGVS p. 10, 11). Deze methode van ontvoering komt primo evenwel enkel voor in fictie. Bedwelming door gas lijkt enkel mogelijk in afgesloten ruimtes aan relatief hoge dosissen, terwijl het gebruik van bijvoorbeeld een in chloroform gedrenkte doek zelfs bij medewerkende personen een volle vijf minuten zou vergen om bewusteloosheid te veroorzaken (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waardoor het door u geschetste loutere "iets op uw mond of gezicht doen" gevolgd door prompt bewustzijnsverlies niet voor waar genomen kan worden.

Secundo slaagt u er ook niet in om een doorleefd beeld te schetsen van uw ontvoerders. U stelt dat het ging om "gewone mannen, geen speciale kenmerken... gewone personen... gewone personen zonder speciale kenmerken" (CGVS p. 11, 12). Dit is een wel zeer algemene en vage omschrijving van uw ontvoerders, terwijl nochtans verwacht kunnen worden dat een dergelijke ontvoering alsook de daders hiervan in uw geheugen gegrift zouden zijn. Dat u niet verder komt dan deze uiterst algemene omschrijving, samen genomen met de fictieve wijze van ontvoering die u schetste, ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas reeds fundamenteel.

Er kan **ten tweede** evenwel ook nog gewezen worden op de al even ongeloofwaardige afwikkeling van uw ontvoering. U zou namelijk zijn kunnen ontsnappen omdat uw ontvoerders u op een bepaald moment, na een maand hechtenis, eenvoudigweg voor een dag naar huis lieten gaan (CGVS p. 10, 11, 16). Hier kan primo van gesteld worden dat het totaal ongeloofwaardig is dat mensen die u tegen uw wil vasthielden, en van plan waren om deze detentie in de toekomst verder te zetten, u zomaar voor een dag naar huis zouden laten gaan. Ze lieten u bovendien niet enkel naar huis gaan, maar lieten u ook volledig alleen en zonder enige begeleiding gaan – uw chauffeurs zetten u op zo'n vijftien minuutjes van uw huis af, en vertrouwden erop dat u 's avonds zoals afgesproken terug op hen zou wachten (CGVS p. 16). U stelt hierover dat ze dit deden omdat u doorheen de maand van gevangenschap hun vertrouwen gewonnen had (CGVS p. 17), maar het valt te betwijfelen dat de Pakistaanse taliban zich op zodanig eenvoudige wijze in de luren zouden laten leggen. Deze mensen zouden u een maand lang gevangen gehouden hebben waarbij uw bewegingsvrijheid totaal beperkt werd tot een drietal kamers (CGVS p. 12), om u dan plots in volle vrijheid letterlijk op straat te zetten. Dit valt maar erg mogelijk te geloven.

Bovendien is het secundo ook opvallend dat u op de terugweg blijkbaar weer buiten westen was (CGVS p. 16). Erop gewezen dat dit een wel erg ongelukkig toeval zou zijn, en het u in de onmogelijkheid laat om bijvoorbeeld de terugweg te beschrijven, speculeert u dat ze u mogelijk opnieuw hadden gedrogeerd om de locatie van hun schuilplaats voor u verborgen te houden (CGVS p. 16). Ze vertrouwden u dus voldoende om u thuis de vrije loop te laten voor een dag, maar niet om u bij volle bewustzijn de rit naar daar te laten meemaken, wat op zijn minst eigenaardig te noemen is.

Tertio is het ook markant dat wanneer u gevraagd werd met wat voor auto u terugreisde, u enkel nog wist dat het een gewone personenauto was, maar daar meteen aan toevoegde dat u "niet meer dan dat kan zeggen" (CGVS p. 16). Ook dit totaal gebrek aan de mogelijkheid en/of de wil om een verdere gedetailleerde en doorleefde omschrijving te geven dat komt de geloofwaardigheid van uw relaas allerminst ten goede.

**Ten derde** zijn ook uw verklaringen over de periode tussen uw ontvoering en uw vrijlating maar weinig overtuigend. Primo, gevraagd naar de omgeving waar u werd vastgehouden, schetst u een vreemd beeld van drie aansluitende kamers, zonder enige ramen, bestaande uit twee slaapzalen en een leslokaal, allemaal zonder elektriciteit of andere faciliteiten (CGVS p.12, 13). Er op gewezen dat het er

zonder elektriciteit of ramen maar donker zou zijn, voegt u nog toe dat het leslokaal uitkwam op een veranda buiten, langs waar het licht inviel (CGVS p. 13). Er vervolgens op gewezen dat u, als u deze drie kamers niet uit mocht, dan blijkbaar nergens de mogelijkheid zou hebben om uw behoefte te doen, voegt u nog toe dat één van de slaapzalen een toilet en waskamer bevatte (CGVS p. 13), waarover u voorheen evenwel met geen woord had gerept. Er op gewezen dat de door u geschetste accommodatie maar weinig geloofwaardig overkwam, voegde u nog toe dat de toilet ook voorzien was van een soort van lichtbron achter plastic (CGVS p. 14), in weerwil van het gebrek aan ramen en elektriciteit. Ook deze vreemde, vage, en evoluerende verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door u geschetste relaas.

Secundo, gevraagd om te praten over uw medestudenten aldaar, zegt u zich niets van hen te herinneren – u produceert enkel twee namen. U zou nooit meer interactie met hen hebben gehad dan eens gedag zeggen, een maand lang, en hebt “geen info over hen specifiek” (CGVS p. 15). Het is evenwel totaal onvoorstelbaar dat iemand die een maand lang opgesloten zou gezeten hebben met een dozijn andere jongens, zich nooit met hen op enigerlei wijze zou hebben ingelaten. Deze verklaring mist elke doorleefdheid, en komt daarom niet geloofwaardig over.

**Ten vierde** is ook het motief dat aan uw ontvoering ten gronde gelegen zou hebben zeer zonderling. U zou ontvoerd zijn op aangeven van uw vader, die wou dat u zou focussen op religieuze studies. Uw kidnappers zeiden dat duidelijk (CGVS p. 18). Het is om te beginnen op zich al zeer moeilijk voor te stellen dat een vader zijn oudste zoon zou laten ontvoeren louter omwille van een dergelijk meningsverschil. Maar bovendien gaf u zelf al eerder aan dat u vader het huishouden volledig domineert (CGVS p. 17); als hij u louter wou aanzetten om religieuze studies te volgen, zou zijn traditionele patriarchale autoriteit daar ruimschoots moeten hebben voor volstaan. Het idee dat hij zijn zoon hiertoe zou moeten laten ontvoeren tart alle verbeelding.

**Ten slotte** kan er nog op gewezen worden dat het vreemd is dat u reeds vooraf beschikte over een paspoort, dat u zogezegd had aangevraagd zonder echte reden (CGVS p. 5). Een paspoort kost nochtans geld, en vervalt na een aantal jaar – het heeft geen zin om daar geld aan uit te geven en het vervolgens te laten vervallen zonder concrete reisplannen. Dat u reeds over een paspoort beschikte voorafgaand aan de door u voorgehouden problemen, doet vermoeden dat u al eerder een reisplan had opgevat. Hier op gewezen, beaamt u dat het paspoort reeds voordien had, maar blijft u erbij dat uw ontvoeringsrelaas waarheidsgetrouw was (CGVS p. 19). Omwille van de elementen supra aangehaald kan daar echter geen geloof aan gehecht worden.

Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u ontvoerd werd door de Pakistaanse taliban en vreest voor uw leven bij terugkeer. U verklaarde tevens dat in de nasleep van uw ontsnapping, uw broer en uw vader op hun beurt ontvoerd geweest zouden zijn (CGVS p. 17, 18), maar gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen ontvoering, kan aan deze gebeurtenissen die daar op voortbouwen ook geen geloof gehecht worden.

U geeft ook aan dat u nadat u Pakistan verlaten had eind 2013, u tijdlang vastgehouden werd door mensensmokkelaars in Turkije, waar u bestolen en afgeperst werd (CGVS p. 8). Door het daaropvolgende geldgebrek zou u zo'n twee jaar lang illegaal van hand tot mond geleefd hebben in Turkije, waarbij u een aantal precaire jobs uitoefende totdat u genoeg geld had verzameld om een oversteek naar Europa te wagen eind 2015 (CGVS p. 7, 8). Hierover dient enerzijds opgemerkt te worden dat deze problemen geenszins uw terugkeer naar Pakistan in de weg staan, en anderzijds dat het bovendien markant is dat u twee jaar lang in Turkije verbleef zonder daar asiel aan te vragen, en vervolgens ook geen asiel aanvraag in Griekenland of in de andere landen waar u doorreisde op weg naar België. Er op gewezen dat kan verwacht worden dat iemand die voor zijn leven vreest in zijn land van herkomst, zich zo snel mogelijk onder internationale bescherming zou proberen plaatsten, antwoordt u dat u gewoon andere mensen volgde die u naar België zak gaan, en dat niemand in één van de landen onderweg wou blijven (CGVS p. 10), een al te gemakkelijke uitleg. Ook dit jarenlange talmen vooraleer u zich op internationale bescherming beroept doet verder twijfelen aan de oprechtheid van uw vrees voor vervolging.

Omdat u aangeeft dat u geen andere problemen had (CGVS p. 19), leidt dit tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. De door u voorgelegde schoolcertificaten en paspoort slaan trouwens op elementen in uw dossier die niet betwist werden. Daarnaast dient er ook nog op gewezen te worden dat u voor de DVZ nog verklaarde dat u in beschikte over een Pakistaanse identiteitskaart die u nog zou laten proberen

opsturen vanuit Pakistan (verklaring DVZ dd. 26 februari 2016, afdeling 25), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat de taliban uw kaart hadden afgenomen bij uw ontvoering (CGVS p. 6). Als dat zo was, had u voor de DVZ niet verklaard dat u ze nog zou laten proberen opsturen, waardoor ook dit een verder element is om te twijfelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden ontvoering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december

1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Wat betreft de verklaringen met betrekking tot zijn ontvoering is verzoeker van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie waarin hij zich bevond en waarin hij zich nu bevindt. Hij stelt dat hij op het moment van de ontvoering gechoqueerd was, gestresseerd, vol angst en vrezend voor zijn leven: *“Verzoekende partij kreeg iets op zijn mond, hij werd bedwelmd, er was een worsteling, hij zag de gezichten, en ze gooiden hem in de auto met het gezicht naar beneden en hielden hem knel totdat hij zijn bewustzijn had verloren.”* Hij voegt toe dat de herinneringen door zijn hoofd spelen maar dat hij op dat moment geen tijdsbesef had, hetgeen hem niet kan worden kwalijk genomen. Hij weet niet hoe lang hij bij bewustzijn is geweest. Hij stelt dat hij de gezichten heeft gezien en dat er niets speciaal op te merken was, *“dat ze een baard hadden, maar niet te lang zoals de taliban, dat ze eruit zagen als gewone mensen op straat, waarbij hij doelde dat er geen specifieke kenmerken waren die de ontvoerder zouden onderscheiden van de gewone burger op straat, zoals een lange baard, want dan zouden ze van de taliban zijn”*. Daarnaast wijst verzoeker op de situatie waarin hij zich bevond tijdens het gehoor: *“De feiten dateren immers van jaren geleden, waardoor hij natuurlijk niet alles kan herinneren, hoewel dit een impact heeft gehad op hemzelf. Daarenboven is er de stress van het interview waarop elke persoon anders reageert.”*

Wat betreft de afwikkeling van de ontvoering wijst verzoeker erop dat hij het vertrouwen van zijn ontvoerders heeft kunnen winnen. Hij stelt dat zijn vader er niet alleen achter zat, zoals uiteindelijk bleek, maar dat zijn vader ook een religieus persoon is waardoor de ontvoerders *“dan ook waarschijnlijk”* een zeker vertrouwen in zijn vader hebben gehad. Verzoeker stelt dat hij zelf niet was geïnteresseerd in religieuze studies, *“maar nu volgde hij de lessen in de madrasa en probeerde hij te tonen dat hij wel geïnteresseerd was, hoewel hij niet was geïnteresseerd.”* De dag dat hij naar huis mocht, was niet zonder voorwaarden, zo merkt verzoeker op; hij mocht niets vertellen van wat er was gebeurd. Verder stelt verzoeker dat hij zich niet veel herinnert van de weg naar huis, dat hij toen sliep en wakker werd wanneer hij merkte dat hij zich in een rijdend voertuig bevond op weg om hem terug te brengen. Hij weet niet of men hem daarvoor heeft gedrogeerd; hij weet enkel dat hij wakker werd in een rijdend voertuig. Hij kan wel bevestigen dat men hem daarna niet heeft gedrogeerd. Aangaande de omschrijving van het personenvoertuig, voert hij aan dat geen rekening wordt gehouden *“met de situatie van verzoekende partij, die vooreerst wakker wordt achterin een rijdend voertuig bij mensen die hem hebben ontvoerd en die ten tweede geen interesse heeft in de merken van personenvoertuigen of in personenvoertuigen op zich”*. Hij stelt dat hij noch een auto, noch een rijbewijs heeft.

Wat betreft de periode tussen de ontvoering en de vrijlating, wijst verzoeker erop dat het CGVS niet vroeg *“achter de wc, noch de veranda”*. *“Het CGVS vroeg achter de omgeving waarin werd vastgehouden, dus de leefomgeving, wat voor verzoekende partij de 2 slaapzalen en het leslokaal waren. Dit waren ook de plaatsen waar hij steeds aanwezig was. Deze slaapzalen hadden geen ramen. Toen uitdrukkelijk werd gevraagd naar de plaats om de behoeften te doen, heeft verzoekende partij dit ook beschreven en toegelicht, en heeft hij ook aangehaald dat de wc een plastieken raam had. De veranda die kwam uit op het leslokaal en diende voor het wassen van de kledij, deze was zeer klein en ook hier verbleven ze niet. Dit neemt evenwel niet weg dat de slaapzalen geen ramen hadden en zijn verklaringen dan ook correct zijn.”* Aangaande zijn medestudenten meent verzoeker opnieuw dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie: *“De “medestudenten” mochten niet tegen elkaar spreken en mochten niets tegen elkaar vertellen van de taliban. Ook veranderen deze regelmatig en weet verzoekende partij ook niet waar deze naar toe zijn gegaan. Het gaat ook niet over een tijdsbestek van jaren, maar van 1 maand waarbij spreken verboden was en er een komen en gaan was van mensen.”*

Wat betreft de reden van de ontvoering stelt verzoeker dat hij eveneens gechoqueerd was om te vernemen dat zijn vader zoiets heeft kunnen organiseren. Volgens hem wilt dit juist zeggen dat zijn vader *“blijkbaar”* in de patriarchale hiërarchie geen oplossing (meer) zag. Hij wijst erop dat hij zijn *“normale studies”* al had moeten verlaten van zijn vader en dat hij niettemin zonder medeweten van zijn vader had deelgenomen aan twee examens. Hij stelt ook dat hij deelnam aan de madrasa maar dat zijn desinteresse te groot was waardoor hij lessen miste. *“De patriarchale hiërarchie van de vader bleek blijkbaar geen oplossing te zijn in het geval van verzoekende partij.”*

Wat betreft het paspoort benadrukt verzoeker dat personen jonger dan 18 jaar over een identiteitskaart beschikken en dat velen ouder dan 18 jaar over een paspoort beschikken ook al is het niet de bedoeling om hier onmiddellijk iets mee te doen.

Wat betreft de asielaanvraag in België en niet in andere landen stelt verzoeker onder meer als volgt: *“Het CGVS neemt het verzoekende partij kwalijk dat hij niet eerder een asielaanvraag heeft ingediend, te verstaan in een ander land welke hij is gepasseerd onderweg. Indien dit als reden zou worden aanvaard om een weigeringsbeslissing te motiveren, dan kunnen onnoemelijk veel asielaanvragen onder meer om deze reden worden afgewezen. Het is algemeen geweten dat het merendeel van de asielzoekers geen asielaanvraag indienen in een land waar ze geen asielaanvraag willen indienen, tenzij ertoe gedwongen worden. Doch dit kan en mag geen reden zijn om een weigeringsbeslissing ten gronde te motiveren. [...] Ten overvloede wijst verzoekende partij op het feit dat hij onderweg heel wat heeft meegemaakt, onder andere met smokkelaars, dat hij geen weet had van een asielprocedure in Turkije, en dat hij in al die tijd dat hij er verbleven heeft, geen persoon tegen is gekomen die erkend was als vluchteling.”*

Wat betreft de documenten wijst verzoeker erop dat hij heeft verklaard *“om te zien of hij documenten zou kunnen laten opsturen vanuit Pakistan maar niet te hebben gesproken over de identiteitskaart omdat deze was afgenomen tijdens zijn ontvoering”*.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf stelt dat het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016 is gestegen maar dat deze stijging beperkt blijft. Hij wijst er tevens op dat het rapport waarop het CGVS zich heeft gebaseerd, dateert van meer dan één jaar geleden, zodat het CGVS er volgens hem niet zomaar kan van uit gaan dat het aantal slachtoffers niet is blijven stijgen. Hij meent dat hij minstens van het voordeel van de twijfel dient te genieten. Verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

## 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 5 oktober 2017 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation”* van augustus 2017 bij (rechtsplegingdossier, stuk 7).

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij in opdracht van zijn vader werd ontvoerd teneinde hem religieuze studies te laten volgen in een madrassa. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het door hem geschetste beeld van de ontvoering totaal ongeloofwaardig is, gelet op (a) het feit dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het “iets op de mond of het gezicht” doen waarna men prompt het bewustzijn verliest, zoals omschreven door verzoeker, fictie is, (b) het feit dat verzoeker geen doorleefd beeld kan schetsen van zijn ontvoerders en dienaangaande niet verder komt dan een algemene en vage omschrijving; (ii) de door hem geschetste afwikkeling van zijn ontvoering eveneens totaal

ongeloofwaardig is, gelet op (a) de niet-aannemelijkheid van het feit dat zijn ontvoerders hem alleen en zonder begeleiding een dag naar huis zouden laten gaan, (b) het feit dat verzoeker toevallig opnieuw buiten bewustzijn zou zijn geweest op de terugweg naar huis, (c) het feit dat hij niet meer kan zeggen dat de terugrit plaatsnam in een gewone personenauto; (iii) zijn verklaringen over de periode tussen zijn ontvoering en zijn vrijlating niet aannemelijk zijn, gelet op (a) zijn vage en uiteenlopende omschrijving van de omgeving waar hij zou zijn vastgehouden, (b) het feit dat hij zo goed als geen informatie kan verschaffen over zijn medestudenten; (iv) het niet aannemelijk is dat zijn vader, die volgens zijn verklaring het huishouden volledig domineert, zijn eigen zoon zou moeten laten ontvoeren ten einde deze laatste aan te zetten tot het volgen van religieuze studies; (v) hij reeds vooraf over een paspoort beschikte, zonder dat hij hiervoor een aannemelijke verklaring kan bieden; (vi) gezien de ongelooftwaardigheid van zijn eigen ontvoering, evenmin geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn broer en zijn vader in de nasleep van zijn eigen ontvoering; (vii) zijn problemen in Turkije niet kunnen worden beschouwd als een obstakel voor zijn terugkeer naar Pakistan; (viii) hij noch in Turkije, noch in andere landen waar hij op weg naar België doorheen kwam, asiel heeft aangevraagd; (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt een ander licht te werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Het verzoekschrift betreft immers een aaneenschakeling van blote beweringen, herhalingen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* op dienstige wijze de voormelde motieven te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Zo stelt verzoeker dat hij op het moment van zijn ontvoering gechoqueerd was, gestresseerd en vol angst. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat aan zijn ontvoering geenszins geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt namelijk terecht gemotiveerd dat verzoekers omschrijving tijdens zijn gehoor van de wijze waarop hij zou zijn ontvoerd – door middel van “iets op zijn mond of gezicht doen” waarna hij prompt het bewustzijn verloor – in redelijkheid niet aannemelijk is. In onderhavig verzoekschrift voegt verzoeker aan deze omschrijving *post factum* een aantal elementen toe, zoals een worsteling, het zien van gezichten, het gooien in een auto met zijn gezicht naar beneden en het knel houden totdat hij het bewustzijn verloor. De toevoeging van deze elementen maakt de omschrijving van zijn ontvoering echter niet alsnog geloofwaardig, gelet op (i) het *post factum*-karakter van deze toevoegingen en (ii) de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring tijdens zijn gehoor dat hij het bewustzijn verloor doordat iets op zijn mond of gezicht werd gedaan en zijn verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij het bewustzijn verloor doordat hij knel werd gehouden. Betreffende de omschrijving van zijn ontvoerders wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift enkel op dat zij geen specifieke kenmerken hadden die hen zouden onderscheiden van de gewone burger op straat. Er werd tijdens zijn gehoor evenwel niet gevraagd naar dergelijke kenmerken. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor evenwel niet verder komt dan zijn ontvoerders te omschrijven als “gewone mannen zonder speciale kenmerken, gewone personen zonder speciale kenmerken” is dermate vaag, algemeen en niet-doorleefd dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat hij lijdt aan geheugenverlies of te kampen heeft met andere medische en/of psychische aandoeningen die zijn geheugen aantasten of die hem zouden verhinderen op een normale, geloofwaardige, coherente en gedetailleerde wijze de feiten uiteen te zetten waarvoor hij meent heden internationale bescherming te behoeven. Het tijdsverloop sinds de beweerdde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongelooftwaardige verklaringen. Zoals hiervoor gesteld kunnen de aangehaalde gebeurtenissen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat het geheel onaannemelijk is dat verzoeker door de talibs alleen en onbegeleid een dag naar huis mocht gaan nadat zij hem een maand hadden ontvoerd. Dat deze vrijlating gekoppeld was aan “voorwaarden” zoals verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift, kan geenszins worden gevolgd. Verzoeker omschrijft deze “voorwaarden” immers enkel als een verbod om te vertellen wat er was gebeurd, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een afdwingbare voorwaarde indien verzoeker alleen en zonder begeleiding naar huis mocht gaan voor een dag. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat zijn vader achter de ontvoering zat, zodat niet kan worden ingezien waarom hij er niets over zou mogen vertellen. Deze bijkomende incoherenties doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Betreffende zijn terugkeer naar huis dient bovendien gewezen op een bijkomende tegenstrijdigheid waar verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij toen buiten bewustzijn was, terwijl hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij slechts aan het slapen was en wakker werd toen hij merkte dat hij zich in een rijdend voertuig bevond. Naast de onwaarschijnlijkheid van het feit dat verzoeker als volwassen man al slapende in een voertuig kon worden gelegd zonder dat hij dit merkte, is het feit dat hij tevens stelt niet te weten of hij al dan niet werd gedrogeerd een bijkomende indicatie van het *post factum*-karakter van zijn verklaringen in zijn verzoekschrift. Op welke wijze verzoekers voorgehouden desinteresse in merken van personenvoertuigen of in personenvoertuigen in het algemeen of het feit dat hij noch een auto, noch een rijbewijs heeft, eraan in de weg zou staan dat verzoeker de auto waarmee hij naar zijn thuis zou zijn teruggebracht niet kan omschrijven, kan niet worden ingezien.

Ook aangaande de omschrijving van de omgeving waar hij gedurende zijn ontvoering zou hebben verbleven, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motivering dienaangaande in bestreden beslissing te weerleggen. Dat hem tijdens het gehoor niet werd gevraagd naar de wc of de veranda, kan bezwaarlijk een verschoning vormen voor verzoekers vage en niet-doorleefde verklaringen van de plaats waar hij zou zijn vastgehouden. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en het komt niet aan de *protection officer* toe om het gehoor te “sturen”. Dat verzoeker bovendien evenmin enige doorleefde en concrete omschrijving kan geven over en zijn interactie met zijn medestudenten, vormt eens te meer een indicatie van het leugenachtige karakter van zijn asielrelaas. Dat de studenten van de taliban niets tegen elkaar zouden mogen zeggen, kan bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd aangezien het zou gaan om een madrassa waar religieuze studies worden gedaan, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het toegestaan is om met elkaar te spreken, al was het maar over religieuze onderwerpen. Dat verzoeker stelt enkel gedag te hebben gezegd en verder geen enkele informatie kan geven, komt geenszins doorleefd voor.

Betreffende de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader zijn eigen zoon zou laten ontvoeren, terwijl hij volgens verzoeker het hele huishouden zou domineren, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote bewering dat zijn vader “*blijkbaar*” in zijn patriarchale positie binnen het gezin geen oplossing (meer) zag, zonder daarenboven *in concreto* aan te geven welke andere stappen zijn vader dan wel eerder zou hebben genomen teneinde verzoeker de door hem gewenste religieuze studies te doen volgen.

Verzoeker staat verder zijn stelling dat velen ouder dan 18 jaar in Pakistan over een paspoort beschikken ook al is het niet de bedoeling om hiermee onmiddellijk iets te doen, op geen enkele wijze. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering, die geenszins afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in Turkije, noch in de landen die hij op weg naar België passeerde asiel aanvraag omdat hij geen weet had van een asielprocedure in Turkije en er geen persoon is tegengekomen die als vluchteling was erkend, spreekt hij zichzelf nogmaals tegen. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij immers dat hij niet eerder asiel aanvraag omdat hij gewoon andere mensen volgde die hij naar België zag gaan en dat niemand in één van de landen onderweg wou blijven. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende zijn reisweg naar België talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dat hij in Turkije veel zou hebben meegemaakt, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Aangaande zijn identiteitskaart, dient vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat hij deze zou laten opsturen vanuit Pakistan (administratief dossier, stuk 20,

verklaring 25). Dat verzoeker dit ontkent in onderhavig verzoekschrift, is nogmaals een bijkomende indicatie van zijn onwil om de Belgische asielinstanties de waarheid te vertellen.

Het neergelegde reisadvies (verzoekschrift, stuk 3) is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht gesteld als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt nog steeds dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïsoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit een update van de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich bovendien heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.*

*Uit de update van de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in*

*het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."*

Hoger werd er reeds op gewezen dat het neergelegde reisadvies (verzoekschrift, stuk 3) is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor het overige brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER